

Elkezdtem írni életem, bár az is kérdéses, hogy most mi az.

Életemnek első szakasza amelyre emlékszek az a társadalmi normával eléggé egybevágott, kisiskolás lét, a játék, az a felfoghatatlan gyermeki boldogság határozta meg mindennapjaim amimre utólag mindenki vágyik, aztán amint cseperedtem engem is elkezdett elérni a való világ, az emberi lét impulzusai, az első ilyen impulzus az irigység volt. Irgyek voltak a falustársaim, iskolatársaim, egyszer se mondtak semmi ezt alátámasztó dolgot viszont már akkor is felfogtam az enyhe beszélásokat, irigykedő, kissé utálkozó tekinteteket. Volt egy telefonom amit első osztályban kaptam, vagyis, hogy azt hitték a barátok, hogy kaptam, közben egy versenyen nyert összegből vettem magamnak, szüleim jóváhagyásával. Egy délután kint voltunk a barátokkal, bolondoztunk és egyszer azon kaptam magam hogy a telefon a földön, a földön mindenhol. Összetört. Hangoztatták, mintha nekem ez nem eshetne rosszul, mert hát miért is eshetne NEKEM valami rosszul? Visszaemlékezve ez volt az első olyan alkalom amikor ezzel szembesültem. Most, írás közbe realizálok igazán, hogy egész "életemben" ez a frusztráció kerülgetett és ezzel harcoltam, harcolok. De hát mi is az életem?

Volt az életem a számítógép, boldogságot csak az okozott ha letudtam ülni a számítógép elé és játszhattam az online szerzett barátaimmal. Nagyon nagy békére leltem a virtuális világban viszont amilyen szinten nőtt az ottani elégedettségem annál jobban romlott a kapcsolatom a családommal, a közeli hozzátartozóimmal. Frusztrált voltam ha megkérdőjelezték, hogy ez nekem miért jó, miért nem csinállok valami olyasmit ami az ő értékrendjük szerint lett volna nekem való. Soha se hallgattam ezekre a szavakra, sőt, nem csak ezekre. Nem nagyon érdekelt mit mondanak még nem is esett rosszul csak szimplán idegesített, zavart ha zavarnak abba amit az életemnek tartok. Nem volt saját számítógépem akkoriban, a nagyobb testvéremén csüngtem egész nap, nem egy alkalom volt, hogy ő napközben használta ezért én éjjeli órákban felkeltem és reggelig játszottam, játszottam amíg bírtam. Csak repült az idő az életemben, olyannyira, hogy a kedvenc játékomban a League of Legends-ben egy szűk év alatt majdnem 24 nap játékidőm volt, 24 nap folyamatos játék és nem csak ez az egy játék volt amin játszódtam.

Ez idő alatt meghíztam, a sok nasi, az egészségtelen ételek, a semmilyen fajta testmozgás a vézna átlagos gyerekből egy duci apa testű 12 éves kölyköt csinált. Egyszer csak azon kaptam magam, hogy beütött a pandémia. Itt mintha kattant volna bennem valami, jó szokásomhoz hű maradva azt csináltam amit nem szabadott, kint lófráltam egész nap. Mivel falun élek nem volt kivitelezhetetlen hogy kimenjek biciklizni a mezőre, a faluba "bezárt" társaimmal. Loptuk a napot de ez egy teljesen más fajta naplopás volt, nagyon megszerettem kint lenni, napi szinten jártunk biciklizni, szaladni és minden baromságot csinálni amire lehetőségünk volt. Édesapám figyelte rá, hogy nagyon szeretem a biciklizést ezért vett nekem egy akkoriban, de talán még most is menőnek számító bringát. Mit ad Isten a bicikli érkezése előtt pár nappal egy autóbalesetben eltört a karom. Az új járgány érkezését nem nagyon híreszteltem nem szerettem hencegni, de amint megérkezett az első visszajelzés az az volt, hogy biztos vigaszként kaptam a törött karomra. Gondoltam magamban, hogy már a karom se törhet el rendesen, itt se lehetek sérült, itt se érezhetem rosszul magam mert hát miért is eshetne NEKEM valami rosszul?

Idő közbe már a közeli kisvárosba jártam általános iskolába, újként bekerülni egy összeszokott társaságba nem mondom nem volt egyszerű, új társaság, új eszmék amelyek meghatározták a menőséget, a vagányságot. A kis falumba a melegítő szett volt a menő, a faluhoz viszonyított sznob kisvárosba kikacagtak az e fajta viselet miatt. Alkalmazkodtam ahogy tudtam és nagyobb testvéreim segítségével az akkori társadalmi elvárásoknak megfelelő ruhákba kezdtem járni, olyannyira, hogy az idő teltevel már én voltam az a gyerek az osztályban aki vagány cuccokba járt, nagyobb figyelmet kaptam a lányoktól is, mivel a karanténba hobbiként űzött sportolás és a serdülés eredménye az lett hogy magas lettem és lefogytam. Igaz a fejembe még mindig az volt, hogy a duci jópofa gyerek, viszont akiknek a fejébe ez volt azok nem vették észre, hogy én beszélgetek azokkal a lányokkal akikkel ŐK akartak, én voltam az akinek ŐK tartották magukat és én vagyok az aki igenis téma tárgya, igaz akaratom ellenére de azért jól estek, életembe először a dicsérő megjegyzések. Akkoriban a minden téren való fejlődés volt életemnek az eszméje amely alapján éltem a mindennapjaim. Nagyon tetszett, hogy ha valamit akarok és valamilyen szinten teszek is érte akkor akár össze is jöhet. Visszagondolva ez nem tudom hogy, hogy nem volt evidens de lehet ha ennek a tudatlanságnak köszönhetően élveztem ennyire az "életem", ha tudtam volna hogy ez a "ha teszek valamit akkor annak produktuma van" képlet működik akkor valószínűleg nem lett volna akkora meglepetés és nem eredményezte volna az akkora mértékű lelki feltöltődést, hogy tudjam a fejlődést Életemnek nevezni.

Általános iskola utolsó évében lett egy társaságom, baráti köröm akiket az életemnek tartottam.

Mindenek előtt ők voltak, a prioritás a velük való bandázás volt, minél nagyobb hülyeséget csinálni, minél jobban feszegetni határaink. Ekkoriba kóstoltunk bele az "életbe", sokat jártunk bulizni, ami igazából abból állt, hogy ki tudja magát jobban leinni, ez nem is tűnt különösnek, mivel az én miliőmben ezen mindenki átesett, úgy is lehetne mondani, hogy Közép-Kelet Európa csodás kultúrája minket is érintett. Akkori barátaim mind egy évvel idősebbek voltak nálam, ez okból kifolyólag már középiskolába jártak és köztudottan nem a legnemesebb középiskolákba, ezzel kapcsolatban sokszor számon kértek mások, hogy miért barátkozom velük, hogy miért ez, miért az de hát miért kérdőjelezik meg azt a dolgot amit az életemnek tartok? A baráti körbe belecsöppent egy lány társaság, mindegyik havernak megvolt, hogy kinek ki jön be, egyedül nekem nem volt állásfoglalásom ilyen téren. Még nagyon friss volt a megújult társaság de már együtt lógtunk, és volt egy Május 1.-i összejövetel ahol nagyon jól éreztünk magunkat, viszont volt egy lány az új társaságból aki egy barátom számára igencsak csábos volt, úgy alakult az este, hogy egyszer csak magamra maradtam és láttam hogy az a bizonyos lány is egyedül van, nevezzük most Emesének. Fogtam magam és gondoltam ismerkedek, minden hátszándék nélkül mentem oda Emeséhez és annyira belejöttünk a diskurálásba, hogy az egész éjjelt együtt töltöttük, még egy kéz érintés se volt, semmi flörtölgetés, abszolút semmi, de a kedves barátainknak feltűnt, hogy egész éjjel vele voltam és másnap már hirtelen a világ legnagyobb kamu barátja lettem és elhordtak mindennek, egy hét alatt oda minden, kivéve Emese. Nem tartottam a kapcsolatot az addig életemnek tartott barátaimmal, nagyjából magamra maradtam, amit mostani fejjel nem is bánok, mivel később abból a társaságból pár ember díler lett, még zavarosabb lett az életük. Az eltávolodás a barátaimtól egyre közelebb hozott Emeséhez mivel már őt se látták szívesen abban a társaságban. Teltek múltak a hetek, hónapok, úgy alakult a sorsunk, hogy bekerültünk a város két legjobb középiskolájába, új közeg, más hangulat. Nem alkottunk egy kapcsolatot, viszont a barátság és a párkapcsolat között teng-lengtünk, úgy is mondhatnám, hogy barátság extrákkal, a csókok, az intim érintések alappillérei voltak bármely találkozásunknak, mindenki tudta, hogy mi a helyzet velünk és mindenki értetlenkedett, beleértve magamat és Emesét is. Végül ez az értetlenkedés és bizonytalanság részemről oda vezetett, hogy eltávolodtunk egymástól bármi konkrétum nélkül.

Mint említettem felkerültem középiskolába, osztálytársaim eléggé egyszerű emberek, monoton élet, fakóság jellemzi őket, az élet palettájuk a szürke színnel asszociál, ebből kifolyólag bármit tettek, tesznek, mondanak, ugyan olyan szürke, semmilyen, ha az utóbbi szóhoz kéne az értelemző szótárba képillusztrációt használnak, akkor az osztályképünket raknám be, viszont középiskola első éveiben volt egy kivétel, aki számomra a szürkeségbe ragyogott, aki ekkoriban az életet jelentette nekem, bár már ekkor is tudtam, hogy ezt a szót az életem során eléggé eltékoztam, kicsit vesztett az értékéből. Régóta ismertem ezt a lányt, mivel általános iskolában is osztálytársak voltunk, bár ezen a primitív összeköttetésen kívül semmilyen fajta kontaktus nem volt közöttünk, így tehát elég nehézkes volt részemről a kezdeményezés. Egy idő után elkezdtünk dumálgatni, az osztályba közel ültünk egymáshoz, ő előttem, én mögötte. Napok teltek el úgy, hogy egy-két szót váltottunk és én azokon a szavakon ábrándoztam naphosszat, gondolkodtam rajta, próbáltam értelmezni minden egyes szegmensét csevegéseinknek, minden szemkontaktust, minden véletlen érintést. Egyre s egyre csak csalódnom kellett megfejtéseimbe, mivel az a kép kezdett kirajzolódni bennem, hogy hiába a bennem lévő láng, az imádat iránta amely betudta színezni azt a konstans szürkeséget amely a közösséget jellemezte őbenne nem voltak meg ezek az érzelmek, emóciók. Beszéltem a helyzetemről egyik osztálytársamnak, aki ezzel a lánnyal jó viszonyt ápolt, elmondtam neki érzéseim, életemben először megtudtam nyílni valakinek, nem voltak bennem gátlások, mert csak azt éreztem, hogy ez igazán én vagyok és valakivel meg akarom osztani sérelmeim, tapasztalatom. Életem első megnyílásának az lett az eredménye, hogy az osztálytársam elég sokat beszélt rólam azzal a lánnyal (nevezzük most Petrának). Erről én is tudomást szereztem, és úgy voltam vele, hogy Petra már biztos mindent tud, de így is ki akarom hozni a helyzetből a legjobbat, bepróbálkozok úgy igazán, úgyis közeledik a nyár, ha nem jól sül el legalább nem kell egy ideig szembenéznem vele. Én naiv. Úgy pofára estem, hogy ezt a sérelmet egy jó ideig a hátamon hordtam, de egy dologra nem számítottam, ami ezután következett. Már bőven nyár volt, amikor egyet gondoltam, írnom kell neki. Ráírtam és azután naphosszat beszélgettünk, rendszeresen érdeklődtünk egymás iránt, kezdtük ténylegesen megismerni egymást és úgy alakult az érdeklődés, hogy elkezdtünk találkozgatni amiből elkezdett még több és még több találkozás lenni, közben elkezdődött az iskola. A nagyon sok találka ellenére Petra nem adott nagyjából semmi vonzalomra utaló jelet, viszont valamilyen szinten érdeklődött irántam ami nekem már bőven elég volt, egy ideig. Már a barátaim is tudták, hogy nagyon bele vagyok esve ebbe a lányba, kérdezték, hogy mi a helyzet de nem volt amit

mondjak, mert nem volt semmi. Ez a nyomás a barátaim részéről oda vezetett, hogy elhatároztam magamban, hogy lépnem kell. November 1. egy szeles, zord nap volt, üres utcák, üres parkok, mindenki elcsendesedve és én és Petra ültünk egy padon, visszagondolva olyanok voltunk mint Ady Endre Lédával a bálban című versének az ellentétének a megtestesítői, a versben Léda és Ady a fekete pár és a többiek a buzgó ifjúk amíg ezen a napon mi voltunk a ragyogás és a környezet volt sivár. Megcsókoltam. Nagyjából 3 másodpercig rezzenéstelen volt a szája, ez idő alatt az életem darabokra hullott, de a rezzenéstelen ajkak megmozdultak, visszacsókolt, életem 2x olyan erőssé épült vissza mint amilyen ezelőtt volt és innentől fogva következett nekem az ÉLET. Rózsaszín felhőbe volt a fejem reggeltől estig, amíg pár hónap múltán Petra el nem mondta, hogy nem érzi jól magát velem, megsértve, megalázva érzi magát, arra hivatkozva, hogy én nem kezelem őt úgy ahogy kéne, féltékenységre utaló jeleket kezdett adni és kezdtünk elhidegülni egymástól. És vége a szerelemnek, bár igaz ez a fajta kötődés csak részemről volt meg. Az Életem, aki tényleg az életem volt mai fejjel is, oda lett. Oda a szerelem, oda a kötődés, oda az izgatottság, oda minden. Ezt a csomagot kaptam Petrától, azóta is ezt a sötét, üres, de mégis iszonyat nehéz batyut vonom magam után.

Petra óta a lelkem, a szívem üres. Se jó se rossz nincs benne, szimplán egy végtelen ürességet érzek ami félelmetesen semmilyen. Azóta nem vagyok se igazán boldog, se igazán szomorú, viszont vannak dolgok a mostani életembe amik igenis örömet okoznak. Életem mostani alkotó eleme a sport, az egészséges életmód valamilyen formája. Heti 3-4x járok edzőterembe, szintúgy heti rendszerességgel járok úszni, futni. Azért imádom a sportot, mert kiszakít a lelki ürességből és tudok örülni magamnak, eredményeimnek. Életem jelenlegi eszméjét a következőképpen fogalmaznám meg, a nyereség nem minden, ez az egyetlen dolog. Hajtom magam amennyire csak tudom, ezzel is pakolgotok ki a Petrától kapott batyuból. Életem során sokszor hittem, hogy tudom mi az életem, hogy tartozok valakihez, valakikhez de arra kellett rájöjje, hogy eddig igazán nem tartoztam sehova. Persze a felszínes hovatarozásaim megvannak, mint a család, a szülőföldem, amelyekben sokszor lelek örömet viszont sokszor csalódom is, de ez az élet rendje, bár kérdés hogy mi is az.

Egy másik ilyen alkotó elem akarva akaratlanul még mindig az iskola. Kifejezetten kritikus vagyok a tanintézményekkel szemben, mivel azt gondolom, hogy egyáltalán nem arányos az eredmény azzal az idővel amit befektetünk, és ez alatt nem azt értem, hogy az iskola rossz, hanem hogy lehetne jobb, és erre általában az a reakció, hogy minden lehetne jobb, semmi se tökéletes de véleményem szerint ez a világ egyik legnagyobb közhelye, a másik az az, hogy hát ott lehet hagyni, nem kötelező. Ez a jólmegszokott befásult szűklátókörű posztkommunista felfogás, hogy nehogy valamit csináljunk, a rendszer az jó és ha kritikus vagy vele szemben csakis benned lehet a hiba, fogadd el, törődj bele. Bele is törődtem, sajnos azt kellett tapasztaljam, hogy azon kívül, hogy magam eszem ezekkel a gondolatokkal nem tudok nagyon tenni semmit, csak beletörődni a rendszerbe és kihúzni amíg kell. Viszont van egy tantárgy amit imádom és jelenlegi elgondolásaim szerint erre akarom alapozni a jövőmet, ez lenne a matematika. Igazán meg se tudnám fogalmazni, hogy mi is az ami annyira leköt benne, hogy miért foglalkoztat ennyire ez az egész világ de azt tudom, hogy szeretem és tudom, hogy a tanárnőnk is közrejátszik ebben a szeretetben, mivel egy nagyon józan gondolkodású, okos, kritikus ember ami egy ritkaság, főleg a tanárok körében. Amint említettem elkezdtem erre alapozni jövőmet, elkezdtem foglalkozni valamilyen szinten intenzívebben magával a tantárggyal és elkezdtem foglalkozni az ezt körülölelő dolgokkal is, például informatika. Igaz még nagyon alap szinten, viszont 17 évesen még időbe vagyok és továbbtanulás terén is egy jó kezdet.

Tudom, hogy a jelenlegi lelki állapotom nem csak arra van befolyással, hogy hogy látom a jelent, hanem arra is, hogy hogy látom a múltat vagy akár a jövőt. Annak ellenére, hogy eddigi élettörténetem során elég váltakozók voltak a felfogások, a kötődések, mindig is egy viszonylag tiszta kép volt a fejemben arról, hogy hogyan is képzelem el a jövőt.

Jelenleg a jövőmmel kapcsolatban több vágyam van, mint reális elgondolásom, bár eddigi tapasztalataim alapján a vágyaim mindig realitássá alakultak. 2035-re a legfőbb célom, hogy tudjam, hogy hova tartozok, ha ez a hovatarozás nem is a legmegfelelőbb számomra legalább legyen tisztába, hogy meddig ér a takaróm, ki van a takaró alatt és kit vagy mit szeretnék a takaró alá.

Tudom hogy az a jelen kérdése, hogy ki leszek a jövőben és a jelenben vannak a lehetőségek arra hogy alakítsam az elkövetkezendőt és ez valamilyen szinten rémisztő. Félek, hogy a jelenlegi döntéseim akkora kihatással lesznek a jövőmre, hogy azokat már nem tudom megváltoztatni. Ilyen döntések akár a pályaválasztás vagy az értékrendszerem kialakulása. Valamilyen szinten biztos hogy 10 év múlva elmosolyodva gondolok vissza a mostani énemre és azon belül a mostani sérelmeimre és

értékrendszeremre, bár szerintem az utóbbi eléggé rendben van és nagyrészt realista, szóval nem szeretnék csalódnai magamban.

A pénzhez mindig is nagyon ragaszkodtam ezért ha nem leszek életem egy bizonyos szakaszán abban az anyagi helyzetben, hogy azt mondjam, hogy a pénz semmiben sem akadály akkor azt kell, hogy mondanom, hogy az életem kudarcot vallott. Tíz év múlva nem reális ez a cél viszont azon az úton szeretnék lenni amely ide vezet. Ez az út tartalmazhatja azt a társat, aki segít az anyagi virágzásban oly módon, hogy a jelenléte eredményezi az én lelki virágzásomat is amely kulcsfontosságú az anyagiak megteremtésébe, vagy lehetne ez a társ egy multi-milliárdos is akár és akkor könnyű dolgom lenne, beállnék mellé aranyásónak. Sokszor amikor a pénzről van szó, mindig megkapom, hogy a pénz nem minden, nem eredményezi a boldogságot, amely állítással teljesen egyet is értek, viszont úgy vagyok, vele, hogy mégis csak szívesebben sírok egy Lamborghini-ben, mint üres hassal. Lehet, ha ilyen téren elfogult vagyok, viszont a jövőmnek meghatározó eleme lesz a pénz, oly módon, hogy nagy hangsúlyt fogok rá fektetni.

A siker egy relatív dolog, 1001 megfogalmazást hallottam már korom béliektől, hogy szerintük mi is a siker, sokan úgy vélik, hogy az a siker amit más állít, hogy akkor vagy sikeres ha a sikerhez kapcsolt sztereotípiához, archetípushoz minél jobban hasonlítasz, viszont véleményem szerint a sikernek nincs egy metódusa amit ha betartasz akkor sikeres embernek tudhatod be magad. Akkor tartanám magam sikeresnek 10 év múlva ha a tapasztalatimnak és a tanulságainak az egyvelege lennék. Próbáltam eddigi életem során halmozni a tapasztalatokat, hogy minél nagyobb legyen az esély arra, hogy tudjak tanulni. Ezt a tapasztalat halmozást nem is olyan rég csinálom tudatosan, viszont mindig is bennem volt, hogy minél több mindenbe részt vegyek, bár ennek volt hátulütője is, sokszor féltem, hogy kimaradok valamiből, ez a félelem szerintem elég jellemző a generációmra.

Összességében élni akarok, megélni jót, rosszat, megélni és megismerni élethelyzeteket, ne csak nézni azt ami körülöttem történik hanem látni is valamit abból. Szeretném megélni és kimutatni értékrendszerem, felfogásom a világról, független attól, hogy érdekel e valakit vagy sem. Amikor megláttam ezt a felhívást az Instagrammon, úgy voltam vele, hogy ha nem is küldöm be, nem is érem el a megszabott karakterszámot, nekem szükségem van arra, hogy leírjam magam, felfogásom, sérelmeim, örömöm. Litániám az egyetlen eddigi megfogalmazott idézetemmel zárom. "Nem feltétlen az halad aki gyorsabb, hanem az aki a jó úton van"